

Åminnelse-tal öfwer den namnkunnige
poeten Carl Michael Bellman.
Stockholm, ...

1700-1829 81 Cc Br. Bellman, Carl Michael

BELLMAN, C. M.

Ka. S.
Minnesota Geol.
(By)
1700-1829

Schulze 1826

Omtr. av Parentation öfver
Carl Mich. Bellman. Hållen
i Panskiologiska faculteten
i Upsala år 1796.

Y: Läsning i et och annat.
N. 2. 1800. S. 13-29.

Av G. A. Silverstolpe ?

Bellman, C. M.

d. 25/5 26
Hyll. S.
Minnesord
i enlik
(1701)
1700-1829

Åminnelse-Tal

öfver

den namnkunnige Poeten

Carl Michael Bellman.

Stockholm, 1826.

Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet.

1872

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1872

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

I denna vilba natt, hvad byster tystnad rå.
Hvad wålnad stiger upp ur grafwens öppna stöte?
Hwar är jag? — Är jag full? Mån tro jag wille
går?

Och raglar icke der en flugga till mitt möte?
En lysning skimtar fram wid horizontens bådd,
Ett Norrsten blöskar upp och uti wågen blänker,
Och böljan styhög snart den murkna båten dränker,
Som Charons åra för till Acherontens brådd.
Med fasan i min själ och törsten på min tunga,
Hwart skall jag wända mig i denna mörka natt?
Här ser jag spöken blott — (jag tror det är besatt!)
En wild och uttorr blick på mina plågor slunga.
Wid gommen fastad snart min tunga rörs ej mer,
Och drufwan, böjd af sorg, kan ej min tunga låsta,
Och Rackens ljuswa dunst, och Pomeransens bästa
Ej mera någon tröst åt detta hjerta ger.
O min Carl Michael! för dig jag detta liber;
Du som din ljusa hamn i Bachi salar gömt;
Du dör, och sorgens moln sig öfwer werlden sprider:
Den Jord, som i en flod war dränkt, i fordna

tider,
Står torr — och allt ting är till nykterhet för-
dömdt. —

Ukwål Courage Bror! och gif mig hit Pocalen:
Då döden winkar dig på Bellmans öppna graf,
Så drick du me'n du kan. — En Konung eller Staf
Få ingendera rus uti den mörka salen.
Drick broder! Bellmans stål! och mins, att

Bacchus gaf
Och Bacchus tog — Gutär — laggan, ge fyr,
bräck af!

Då Bacchus yr och full af Indiens mogna drufwa
Ut sina tigrar drogs till Scandinaviens berg,
Han en Gudinna såg uti salopp och hufwa,

Med blomman på sin kind, och sselfwa hålsans färg.
 Och hon blef, Bellmans mor — Ja trå som
 rätt kan säga,
 Hur allt det der gick till; men Gudens, som war full,
 Han ragla, af och an, och föll til slut omfull,
 Och — om hwad icke just naturlig grund kan äga,
 Andå kan wara sannt — så blef af drufwans saft
 Wår Store Bellman född — I mine bröder weten,
 Att Drufwan war hans lif, att drufwan war den
 frast,
 Hwarmed han seger wann på sselfwa dödligheten.

På hans waggas Gracerne
 Win och myrten wårdslost ströbde;
 Drufwan på hans läppar blödde
 För än sself han kunde le,
 Förd af en Bacchantisk skara
 Han till Bacchi tempel gick,
 Härde Gudens budord: drick!
 Drick! och Du skall lycklig wara,
 Uppfödd af Anacreon
 Gick han årswa gubbens lyra,
 Drack hans flaskas, — njöt hans yras
 Sång om Win på Helicon.
 Sång om flickan och om ruset
 Så naturligt och så lätt,
 Att det hela Guds Huset
 Gjorde Bacchi dyrkan rätt: —
 Kröfte armen, tömde kruset.
 O! må i min ungdoms wår
 Njöt mina öden styra,
 Bacchus! gif mig Bellmans lyra,
 Sätt hans frans på mina hår.
 Kalla fring mig de behagen,
 Glädjen, skämter, tjusningen,
 Hwaraf Bellman sself betagen
 Sång om dig och kärleken.

Ja Ulla, det war du som först hans låga tände;
 För Bacchus och för dig hans offer alltid rann:
 Då du den första blick emot hans öga sände
 Hans tunga ren af törst, hans blick af kärlek brann.
 Den thyrs han råckte dig wid Bacchi eget altar,
 Det rus han tog med dig på salig Liljans frog,
 Den näfwa, som han knöt mot brandwakter och
 paltar,

Den ömma melodie han på sin Cithra slog . . .

O Ulla! dessa wärf för dig min Hjelte wägar,
 För dig han eldades af Bacchi tigrars mod,
 För dig wid bälens brädd hans torra tunga lågat,
 För dig hans känsla rann som Gångens stilla flod.
 Hwi skulle detta lugn af werldens stormar störas?
 O blygd! hwem främjade Polisens tyranni?

O Ulla! skulle du af Stadens paltar föras? . . .

Du mins wäl wägen till Salpeter-sjuberi?
 Men du din fallsup tog: du nickade åt Bellman,
 Du tog din blå salopp och gick med glättig min,
 Du roppte, jag är säll; I werldens dårar ställ man!
 Blott att jag får min sup och litet middagswin.
 Och Bellman, full af sorg, war Philosoph i
 faran,

Hwi bör man plåga sig då man ej hjälpa kan?
 Han gick med tyst förakt ifrån den blåa staran
 Och uti Bälens djup sin oro tröstad fann.

Han stämde Cithran strart, och Nowits Basviolen:
 Han sjöng om sina qwal och om förflutna dar:
 Han sjöng om Hefingen hur Ulla fällde kjolen:
 Och i sin yrslas höjd drack brorstäl med sin far.

Men alltför swagt min hand en Bellmans öden
 målar,

Hwad fattas mig? — Hör på — Jag tror jag
 nykter är.

Notarier stänken i ur edra graföls-bålar,

Hwad f. . .! Skall jag stå torr för det jag talar här?
 Nej må af bara win ett Cornu Copiæ rinna
 Och Bacchus bjuda det att tömmas utaf mig!
 Då är jag Karl! och då skulle werlden finna
 O Bellman! ett genie att tala öfwer dig.
 Ja re'n mitt snilles eld af drufwans safter lifwas:
 Jag sett hur, bocken lit på Djurgålns feta fält,
 Min Bellman tittar fram ur marquetentärns
 tält,

Der wid ett Lotto-bord om flytt och hare lifwas:
 Sitt ölstop lyfter han och dicit i bänken står,
 Och den försupna werld re'n undrar på den bjåßen;
 Hwad gör wäl Bellman då? — han ropar ut
 Gutår!!!

Och dricker stopet ut, med far sins frans om hießen.
 — Han till sin Eithra tar, lit Grekernas Orphe,
 Som rörde med sin sång båd' folk och få och
 Krogar,
 Han lifwar med sin sång allt, hwad han lit kan
 ge —

Corpraler, Mångelkor, Besökare och Krogar.
 Der på ett nytäljdt sprund ses Bacchi tempel stå,
 Wårt hopps halfankare wid templet's ingång ligga,
 Der Bellman, Bacchi prest, bland Nympherna
 ses gå,

En rus och än en kyß af dem och Guden tigga.
 "Bed fyllhund och du får; ty wet din lön är stor,
 Hos Bacchus," roppte han, "se Corpral Mowitz'
 asfa,

Som Trundman förde hit: han hwilar hos sin mor
 Och sukta's alla dar af Bacchi egen flaska." —
 Af detta tordön wäckt besupna facultet!

Du upp i templet gick och mottog dina lagar.
 Du bad — och se du fick: dit swaljs omättlighet;
 Förmågan af ett rus, som inga stfsten wet;
 Beskydd af Bellmans hand i dina första dagar;
 Och lifsom han Gutår! en ewig ryfkebarhet.

Carl Michael war den Protector,
 Som eder ungdom wårdade;
 Och genom punschen skaptes Rector
 För ewigt till hans belåte.
 Från Birgers stad wid Mälarns stränder
 Han log åt sina dyrkare:
 Man såg hans fropp i Stadens gränder,
 Hans själ i Professorene.
 På Göthiskt wis han ur pocalen
 Sitt snilles föda alltid tog,
 Sjöng Södertelje Rådmanns-walen
 Och salig Löfbergskan som dog.
 Som Bacchi son han många gånger
 Utgöt sin anda i wår bål,
 Som skal han skänkte oss de sånger,
 Hwarwid wi drucko Gudens skal.
 Ja all wår lärdom, all wår styrka,
 O Punschologer! allt wårt wett,
 Det rus hwarmed wi Bacchus dyrka,
 Har först Carl Michael oss gett.

Men sorgens mörka drag sig i de anlet målar,
 Som löjet skapte sjelft, förtjust af Bellmans
 rus;

Blott Bischoff drickes här ur storbeklädda bälar,
 Ur edra giftna bröst förtwiflans låte skålar —
 O syns då botten ren på Bellmans lefnadskrus!
 Ja, rörde Punscholog! med helig wördnad skåda
 Förgyllda swinets skylt, — wid Ehrensuggas bröst
 Ses, på ett winsat stödd, wår Bellman än
 benåda

Dig fyllhund! med sin blick, och med sin affledsroft.
 Wid spisen Jar Silén uti en sky sig sänker:
 Satirer sätta fram åt Bellman en sauteuil:
 Och Bacchus ur sit horn den sista droppen skänker,
 Och en Bacchantisk tropp tilreder hans cerceuil.
 På dörren glántar ren den långa magra döden —

Han båtvar, går tilbaks, — men han en fallsup tar
 Och hugger modigt til -- "Hwad grymme! du ej spar
 Den stora Bellman sjelf? -- Så stola men'fors
 öden

Och möta den, Barbar! som mer än mensta war?
 Dock förrn din sista du i hans hjerta wrider
 Gif honom än ett rus, ja blott ett rus Dragon,"
 Så ropade Silén -- och fastän säret swider,
 Tar Bellman dock emot med all resignation.
 Wet bröder att han söp, så döden blef förwanad,
 Ja! så han ledsen blef -- begynte mana på --
 Men Bellman söp ändå -- drack stälar -- sjöng
 också.

Men då blef döden ond -- högg till, der låg han
 dödad.

Uti en gyllne fly af sina tigrar förd,
 Ut Phoebus på sin wagn sig åter Bacchus sänkte,
 Säg offret, säg sin son, och utaf saknad rörd
 I sina tårars flod den falla kroppen dränkte:
 Och Gudar tröstas lätt; och Bacchus fastän far --
 Bacchus tog sitt parti, lad' son sin upp på wagnen,
 Och som bland Gudabarn han war af första rangen,
 Drack han hans Graföl bror! precis i åtta dar.
 Hwar gång, o Puncholog! du borrt åt östern städar,
 Sen på ditt aften-rus ren solen nedgått har,
 Då sommarns ljuswa dagg den stjernans ankomst
 bådär,

Hwartil Carl Michael blef uphöjd af sin far:
 Wid aftenrådnans sten hans anlet deri lyser,
 Så fett, och rödt, och trindt, som det i tiden war:
 Mot sina tjenare han i hwar stråle myser
 Hans anda i wår själ med hwarje windfläckt far.
 Hans minne med en Wål i ewighet förwara --
 En Wål som trotsa kan alle tidens tyranni!
 Det skall i seklerna hans högsta åra wara,
 Att lifwa med sitt namn ett ewigt fylleri.

